Číslo jednací: **3 T 14/2021-944**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Opavě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 2. 4. 2025 samosoudcem Liborem Havelkou

takto:

Obžalovaný

Jan B., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,

je vinen, že

v přesně nezjištěné době od 3. 8. 2020 do 12:55 hodin dne 11. 8. 2020 ve xxx, v místě trvalého bydliště poškozeného Stanislava K., nar. xxx, na ulici xxx, jakožto režisér, v průběhu natáčení pořadu Výměna manželek, kterého se účastnila rodina Stanislava K., u nichž byla na dobu natáčení ubytována Gréta F., v úmyslu zvýšit kontroverzi mezi zúčastněnými osobami, nutil zejména Grétu F. a Stanislava K. k tomu, aby poukazovali na rozdílný životní styl rodin a uvedené řešili před kamerou, přičemž na poškozeného Stanislava K., který chtěl následně natáčení předčasně ukončit, vyvíjel nátlak, aby natáčení dokončil, k čemuž využil tvrzení o tom, že je natočeno, jak Stanislav K. uvedl na adresu protistrany rasisticky motivované výroky, což povede k jeho trestnímu stíhání a zatčení, případně k nutnosti zaplatit částku dosahující až jeden milion korun, pokud by pořad nebyl dotočen, kteréžto výroky představovaly pro poškozeného, s ohledem na jeho pracovní zařazení u Policie ČR, značnou újmu spočívající ve ztrátě zaměstnání a ponížení, a poté, co se o tíživé situaci svěřil Grétě F. a synovi Michalu K., se snažil dát okamžitou výpověď u policejního sboru a za tímto účelem telefonoval svému nadřízenému, od něhož zjistil, že toto není telefonicky možné a následně spáchal dne 11. 8. 2020 v době od 6:45 hodin do 12:55 hodin v lese mezi obcemi xxx, sebevraždu oběšením,

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Semanová.

tedy

jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal,

čímž spáchal

přečin vydírání podle § 175 odstavec 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestního zákoníku),

a odsuzuje se

podle § 175 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **20 (dvaceti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) roků.**

Podle § 67 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, § 68 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku, se obžalovanému dále ukládá **peněžitý trest** v počtu 100 (sto) denních sazeb s výší jedné denní sazby 1 000 Kč, tedy v celkové výši **100 000 (sto tisíc) Kč**.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky,** IČ: 47114304, se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00, Praha 3-Vinohrady, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškození **Dagmar K.,** narozená xxx, **Michal K.**, narozený xxx, **J. K.**, narozený xxx, všichni trvale bytem xxx, **odkazují** se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 19. 1. 2022, sp. zn. 3 T 14/2021, byl obžalovaný J. B. podle § 226 písmeno a) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Opavě ze dne 19. 2. 2021, sp. zn. 1 ZT 206/2020, a poškození byli podle § 229 odstavec 3 trestního řádu odkázáni se svými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2022, sp. zn. 5 To 54/2022, byl k odvolání státního zástupce napadený rozsudek podle § 258 odstavec 1 písmeno b), c) trestního řádu zrušen v celém rozsahu a věc vrácena soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové. Nalézacímu soudu bylo vytknuta vnitřní rozpornost a spekulativnost závěrů napadeného rozsudku a chybné hodnocení výpovědí svědků Gréty F., Michala K. a Dagmar K. Odvolací soud podle § 211 odstavec 1 trestního řádu ve veřejném zasedání přečetl výpovědi těchto svědků z přípravného řízení i hlavního líčení, a dále výpovědi svědka Oldřicha K. a podle § 102 odstavec 2 trestního řádu výpověď nezl. J. K. Odvolací soud následně vyhodnotil dané výpovědi jako věrohodné a souladné. Nalézacímu soudu dále uložil pořízení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie za účelem zkoumání duševního stavu poškozeného S. K., s tím, že je nutné k vypracování psychiatrické části posudku přibrat do řízení dva znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z toho nejméně jednoho specialistu na problematiku osob, které absolvovaly výcvik pro službu v ozbrojených složkách. Nalézací soud následně doplnil dokazování v uvedeném směru a dospěl k následujícím závěrům.

Provedené důkazy

2. Obžalovaný Jan B. v hlavním líčení vypověděl, že celé situace mu je líto, na pořadu Výměna manželek pracuje od jeho vzniku přes 16 let, spolupracoval nad více než 60 dílech. Není pravda,

že by vydíral Stanislava K. a snažil se ho donutit k dokončení natáčení, sám za svoji kariéru několik dílů ukončil právě na popud zúčastněných, a to i po čtyřech dnech. Pokud jde o to, že měl S. K. údajně vyhrožovat pokutou 1 000 000 Kč, situace je překroucená, pan K. sám po ukončení natáčení přišel s otázkou, jak to probíhá, když někdo chce natáčení ukončit dříve. V humorném stylu mu odpověděl, že se bát nemusí, i kdyby chtěl natáčení ukončit, mají už natočeno dostatek materiálu, všichni se tomu zasmáli. S. K. se ptal na další podmínky, odpověděl mu, že ve smlouvě je částka dosahující možná 1 000 000 Kč rovnající se ušlému zisku a nákladů natáčení. Pokud jde o údajné vydírání S. K. v souvislosti s rasistickými výroky na adresu G. F., první zmínky S. K. vedené humornou formou zaznamenal někdy druhý den, osobně na nich neshledal nic závadného. Tématu rasismu se vyhýbají a není jejich posláním upozorňovat na tento negativní fenomén. Rodinu pana K. oslovili z důvodu, že původně oslovená rodina vypadla, snažili se proto najít nového vhodného kandidáta v rámci kraje. V prosinci 2019 proto byli na obhlídce rodiny K., vyhovoval jim letní termín. Celé natáčení probíhalo v pohodovém duchu. Až v průběhu natáčení zjistil, že rodina K. byla v nultý den, kdy se natáčel medailonek, čili den před odjezdem paní K. a příjezdem paní F., na pohřbu matky. Rodina na sobě nedala nic znát, natáčení probíhalo v humorné náladě až do sedmého dne, kdy zaznamenal velký pokles nálady na straně pana K. Vysvětloval si to jeho steskem po druhé poloviče, kdy mu pan K. potvrdil, že se mu stýská po manželce. Uvedené mu potvrdila i G. F., neměl proto důvod si myslet nic jiného. Zpětně si říkal, jestli S. K. nekontaktoval telefonicky manželku, protože G. F. mu líčila, do jakého prostředí se D. K. dostala a S. K. o ni začal mít obavy. Dodnes si však nedovede vysvětlit, co S. K. mohlo k tomu činu vést, je mu to velmi líto. Rozhovory s jednotlivými účastníky natáčí i o samotě, aby mohli odpovídat v klidu bez přítomnosti ostatních, většinou zapíná kameru okamžitě, když se začíná ptát. Pondělí a neděle 10. 8. a 9. 8. 2020 představovaly šestý a sedmý natáčecí den, sedmý den se S. K. točil dva zásadní velké rozhovory na skalce. Během prvního rozhovoru u dopoledního pletí mu sděloval svůj postoj k paní F., že si na ni upravil názor, není třeba házet všechny do jednoho pytle, je to fajn ženská. Druhý rozhovor s ním vedl v podvečerních hodinách předtím, než rodina šla večeřet bramborové placky, povídali si o manželství a jeho citech k manželce. Po ukončení grilování placek se S. K. o samotě nehovořil, jenom se domlouvali na natáčení následujícího dne. S. K. ani G. F. mu v průběhu natáčení nesdělovali, že by chtěli natáčení ukončit. Obecná diskuse o následcích ukončení natáčení probíhala pod pergolou v zahradě po změně režimu, celý štáb zde sklízel techniku, má za to, že přítomen byl jeden ze synů pana K. U debaty byla i paní F. a oba členové štábu. Pan K. se jej ptal na minimální počet dní potřebných k dokončení dílu, řekl mu, že je to individuální, ale že většinou stačí čtyři dny, což on už má za sebou. Povolení telefonátu s manželkou S. K. nežádal, mobil požadují po účastníkovi, který odjíždí, zaslechl, že paní K. jej uložila někde do skříňky. Spárování s rodinou paní F. jim S. K. nevytýkal, jen se vždy pousmál a řekl něco ve smyslu, že to tedy pěkně spárovali. Nikdy nezažil, že by některý z účastníků byl v průběhu natáčení zadržen, nic takové mu ani nikdo z kolegů ze štábu nesděloval. S. K. ani nikdo jiný z účastníků po něm přetočení žádného záběru nepožadoval. Třetí den natáčení dal oběma dospělým účastníkům osobní bezdrátové mikrofony (mikroporty), protože mají jen dva, když se natáčely scény, kde byli přítomni chlapci, musel mikroport panu K. vzít, nechal jej pouze paní F. a namontoval na kameru zpět ruchový mikrofon. Vždy se snaží, aby závěrečné setkání mezi osmi očima proběhlo na půli cesty mezi oběma štáby, tuší, že v tomto případě bylo místo setkání někde u Hranic, neví o tom, že by došlo ke změně místa. S. K. se v průběhu natáčení neptal na jeho osobní míry, ptal se jej na to, co musí jakožto policista každý rok absolvovat, ptal se jej v souvislosti se zájmem jeho syna studovat xxx. Dotazoval se jej proto na podmínky pro vstup do sboru těžkooděnců. Je pravdou, že v průběhu natáčení si od pana K. půjčoval disk se zálohovanými záběry, chtěl urychlit proces výběru materiálu a udělat si přípravu. S režisérem v druhém štábu, kolegou H., komunikovali na denní bázi, sdělovali si, jak probíhá natáčení. Průběh natáčení u K. H. popisoval stejně jako v hlavním líčení, tj. pohodové natáčení plné vtipu, humoru a dobré nálady. H. zmiňoval humorné narážky S. K. na adresu pracovního

nasazení G. F. Stejnou věc zmiňoval i kolegovi K. Třetí natáčecí den se ptal G. F., zda si myslí, že pan K. se snaží přetvařovat nebo zda je to rasista, protože se mu svěřila v soukromí, že má ze S. K. pocit, že se přetvařuje, na to navázal tímto dotazem. Absolutně vylučuje, že by se S. K. bavil o nějaké možnosti trestního řízení. Poté, co se dozvěděl od nadřízené vedoucí projektu Jany R., že S. K. spáchal sebevraždu, vrátil se do xxx, svolal štáb, jeli hned ke K., protože cítil zodpovědnost za paní F. U K. nikdo nebyl, jeli proto na nejbližší pobočku PČR, kde celou situaci oznámili. Natáčecí techniku vzali s sebou ke K., řekl to panu K., aby mohl v případě jakékoliv situace pořídit záznam jako důkazní materiál. Nechtěl natáčet důkazy, je to standardní postup, kameru berou vždy s sebou. Nevěděl, zda tam najde paní F., v jakém bude stavu, možná chtěl, kdyby došlo k nějaké situaci, poprosit pana K., aby jej natočil, jak mluví s paní F. Nechtěl natáčet proto, aby něco takového použil, to je absurdní. Ví, že v druhém štábu došlo k natáčení ještě po sebevraždě, kolega H. z vlastní iniciativy natočil příjezd paní F. do jejího bydliště. Jeho soukromá teorie je, že po odjezdu štábu docházelo ke kontaktu pana K. s paní F., příp. s ostatními členy rodiny, myslí si, že paní F. rekapitulovala natáčení, co kdo řekl na kameru, zpětně si vybavovali, co jak mohli říct, z toho asi S. K. nabyl dojmu, že se jedná o závadný materiál, což nedokáže pochopit. G. F. si negativního postoje S. K. vůči její osobě všimla, možná mu řekla i něco navíc, co natočeno nebylo, což mohlo přispět k tomu, že pan K. nabyl dojmu, že řekl něco závadného, co by mu mohlo přivodit trestní stíhání. V rámci přípravy natáčení komunikoval s dalšími případnými účastníky, došlo ke shodě jmen, měl další účinkující, která se jmenovala F. Když zazvonil telefon, nenapadlo ho, že mu bude G. F. volat, měl hovor okamžitě ukončit, ale neudělal to, nevyvíjel na ni žádný tlak, jen ji prosil a žádal, aby řekla věci tak, jak byly. Vylučuje, že by kterékoliv z natáčených osob v průběhu natáčení řekl, že stejně vždycky účastníky pořadu dostane tam, kam chce. Pořad Výměna manželek je velmi známý, myslí si, že není třeba zvedat jeho sledovanost. Za angažmá má každá rodina odměnu ve výši 100 000 Kč. Lidé ví, do čeho jdou, předem jim sdělují veškeré podmínky natáčení, tj. že se natáčí 11 dní, manželka odjíždí na 10 dní neznámo kam bez telefonu, je nutné, aby měli vlastní klíče, protože nechtějí svým příchodem budit děti. Žádný účinkující si nestěžoval na nějaké chování. S některými účastníky je dodnes v přátelském kontaktu. Nezaznamenal, že by pan K. v průběhu natáčení řekl něco rasistického, co by mu mohlo způsobit trestní stíhání, vyjadřoval však obavy o svoji manželku. Zjišťoval, kde se nachází paní K., paní F. mu uvedené popsala, pan K. to označil slovem ghetto, říkal, že si dovede živě představit, jak to tam asi vypadá. Vyptával se na partnera paní F., dozvěděl se, že je bouřlivák a bývalý boxer, jeho obavy se tím ještě zvýšily. Nenutil nikdy S. K., aby pokračoval v natáčení, nebyl k tomu důvod.

3. Svědkyně Gréta F. v hlavním líčení uvedla, že obžalovaného zná pouze v souvislosti s natáčením, během natáčení neměli spory, chovali se k sobě slušně. Během natáčení obžalovaný s každým dělal rozhovor samostatně, chtěl po ní, aby odpovídala celou větou, neříkal jí, co má říkat. Poslední den po večeři jí pan K. řekl, že se bojí; už v průběhu dne, před příjezdem štábu na oběd, se bavili, řekla mu, aby neblbnul. Řekl jí, že se bojí, že bude obviněný z rasismu, že nebude moci pracovat jako policista, něco na ni řekl, vyjádřil se proti jejich rase, teď toho lituje. Konkrétně se nevyjádřil. Jak na tu myšlenku přišel, neví, již si to nepamatuje. Pokud byla dotázána, zda S. K. označil obžalovaného nebo někoho ze štábu, kdo by mu hrozil, že jej nahlásí na policii, pak ne, akorát po plackách řekl, že chtěl zaplatit panu B., aby smazal něco ze záznamu. Pan K. jí neřekl, že by mu režisér vyhrožoval, že bude obviněný z rasismu, příp. jej nahlásí na policii, ale řekl jí, že ho pan B. vydírá, aby to natáčení dokončil; tak nějak to bylo, už si to přesně nepamatuje. Nepamatuje si, v čem vydírání mělo spočívat, vydíral ho, aby dokončil natáčení a nutil jej k tomu, aby řekl něco na kameru. To jí řekl pan K., ona mu řekla, aby natáčení druhý den ráno ukončili. Pan K. jí také řekl, že od pana B. ví, že ukončení natáčení by stálo 1 500 000 Kč, možná 1 000 000 Kč. Ona u jejich diskuze nebyla. Konkrétně jí pan K. neřekl, čím mu B. vyhrožoval, řekl to tak, že mu vyhrožoval, a že byl nucený to říci na kameru. Poradila mu, aby si s někým zavolal, poradil se, on pak volal

svému nadřízenému, že bude asi obviněn z rasismu, a že by chtěl dát výpověď. Synům začala popisovat ona, že S. K. bude obviněn z rasismu, potom pokračoval pan K., detaily si již nepamatuje. Poslední odpoledne na tom byl S. K. psychicky špatně, začal vyšilovat, co konkrétně říkal, si nevybavuje. Režisérovi nic neřekla, protože jí S. K. řekl, že si to má nechat pro sebe. Režisér se jí ptal, co se se S. K. děje, odpověděla, že nic, ale že mu to zjistí. Režisér nevěděl, co se děje, chtěl to vědět, řekl: „Kurva Gréto, řekni mi už něco, ať zjistím něco, co se teda s ním děje". Pan B. si potom vzal S. K. bokem, o něčem s ním mluvil, ale o čem, neví. Pokud byla v hlavním líčení přečtena část její výpovědi z přípravného řízení (č.l. 160 verte a č.l. 164), kde mj. při popisu tehdejších událostí neuvedla, že by měl režisér S. K. vydírat, resp. že by S. K. požadoval po režisérovi přetočení záběru a dnes tyto informace uvedla, odpověděla, že neví, proč na policii tyto informace nezmínila, bylo toho hodně, po skončení natáčení si vše pamatovala dopodrobna, nyní uběhl rok, konkrétně si vše nevybavuje. Ještě, než šel S. K. spát, řekl jí, že B. nabízel 1 000 000 Kč (později během výpovědi k dotazu obhájce uvedla 1 500 000 Kč, s tím, že již neví, bylo to okolo 1 000 000 Kč), aby to ze záznamu smazal a nešlo to do televize. Režisér mu vyhrožoval, že se vše dotočí. S. K. si byl jistý, že režisér na něj něco nahlásí na policii. Pokud byla dotázána, zda S. K. označil přímo režiséra nebo si pouze myslel, že mu hrozí trestní stíhání, uvedla, že si asi myslel. Pokud byla dotázána, že při výslechu na policii uvedla, že S. K. zmiňoval, že není blbý, že na něj něco chystají, a zda věděl co, zda mu to konkrétně někdo řekl, anebo měl podezření z náznaků, že se bude něco dít, pak uvedla, že ne. Neví, že by slyšela debatu někoho ze štábu o tom, že v průběhu natáčení pořadu již byl někdo zadržený nebo zatčený policií. Pokud jí byla přečtena část její výpovědi z přípravného řízení (č.l. 167 verte), kde tuto informaci naopak uvedla, odpověděla, že nyní, když byla její předchozí výpověď přečtena, si to již vybavuje, ze štábu se bavili, že už se něco takového stalo. Závěrečné setkání se mělo odehrát někde poblíž, dozvěděla se pak od pana K., že došlo k přesunu do Hranic. Myslí si, že o změně místa jí řekl i režisér. Svému druhovi pan Š. nevykládala, co probíhalo u K. Odměna za natáčení jí a druhovi jim byla vyplacena. Po sebevraždě je natáčeli ještě v Litovli, na co se jí ptali, již neví. Ohledně její výpovědi u soudu ji kontaktoval pan B., chtěl po ní, aby řekla, že to není tak, jak vypověděla, že sama ví nejlíp, co se tam stalo, a že by měla mluvit nějak jinak, přesně neví, jaká slova zazněla. Ona to pojala tak, že by měla změnit výpověď. U Stříbrného jezera se za ni S. K. styděl, že je cikánka, pan režisér pošťuchoval, že se k ní nehlásí, že je pořád sama. Režisér ji také na procházce nutil, aby řekla, kde v Opavě byla, chtěl ji vzít okolo věznice, popichoval pana K., aby ji tam vzal. Pokud režisérovi řekla, že něco nechce udělat, nenutil ji dál, sankcionována nebyla. Nenutil ji, aby řekla něco, co není pravda. Ve výkonu trestu strávila dlouhou dobu za krádeže a za loupež, celkem byla odsouzena 7x nebo 8x. Z výkonu trestu ji propustili před 19 lety. S panem K. si rozuměli, vše probíhalo v klidu, z jeho úst nic rasistického neslyšela. Pouze jí řekl, že proti její osobě řekl něco špatného, co konkrétně, neví. Volal i do Prahy svému nadřízenému, že je ve Výměně manželek a má obyvatelku Romku, že režisér na něj chce nahrát boudu, aby ho dostal. Sedmý den S. K. začal být strašně nervózní, bála se i, že by ji mohl napadnout, bavili se o tom, že si přišla pouze natočit pořad a potom si půjde každý svou cestou. On začal blbnout, že mu řekl něco do kamery, bouchnul do stolu, začal nadávat, že je kokot, že do toho šel. Ohledně trestního stíhání jí to přišlo jako blbost, nemluvil konkrétně, ale říkal, že ví, že přijde o práci, říkala mu, aby se poradil s rodinou, aby zavolal režisérovi, a aby natáčení ukončil. Ona sama bydlí v Litovli v domě na náměstí, kde jsou většinou Romové, žije s přítelem, ale odděleně. Přítel je agresivní, boxoval. Říkala S. K., že je rapl, zároveň mu ale sdělila, že se nemusí bát, že když mu člověk neublíží, chová se slušně. S. K. říkal, že se o manželku bojí. Do pořadu Výměna manželek se přihlásili znovu, je to asi měsíc nebo 3 týdny. Vadilo jí sice, co se stalo u přechozího natáčení, je ale žena, která jde dopředu, dokáže se se vším vyrovnat.

4. Svědek Jaromír Š., druh G. F., v hlavním líčení uvedl, že režiséra B. nezná, během výměny u něj byla paní K. S družkou G. F. se nebavili o tom, co se u K. dělo, na policii podepsali mlčenlivost.

Když byli na horách, po večeři je poslali domů, nikdo nic nevěděl. O tom, že pan K. spáchal sebevraždu, se dozvěděl až druhý den ráno. G. F. mu neřekla, co se stalo. Neví, zda po návratu G. F. někdo ještě přijel natáčet, má poruchu paměti. D. K. nevěděla, co se u nich doma děje, nesměli mít telefon. D. K. mu neřekla, jaký je její manžel, ani nevěděl, že pracuje u policie. Nestalo se, že by je režisér nutil dělat něco, co nechtěl. Má alzheimera, nepamatuje si, co bylo včera.

5. Svědek Michal K. v hlavním líčení vypověděl, že celé natáčení se odehrávalo ve zvláštním duchu. Před natáčením o prázdninách měl úraz hlavy, prasklou lebku, myslí si, že jej někdo napadl. Problémy s pamětí nemá. S režisérem se poprvé setkali v únoru nebo březnu, kdy probíhalo výběrové řízení na natáčení. Otec tehdy řekl, že by si nepřál, kdyby měli romskou rodinu. Když se začalo nultý den natáčet, ráno měla pohřeb babička, odpoledne šli natáčet, otec ke tchýni neměl vyložený vztah, matka z toho byla zlomená. Na začátku samotného natáčení první den otec zjistil, že k nim přijede romská spoluobčanka, byl z toho v pasti, uvědomil si, že pan B. ho hodil ze skály. Pan B. na něj pořád vyvíjel tlak, snažil se ho psychologickými otázkami dostat do kouta, bral si každého zvlášť do rohu a natáčel je. Režisér se jej například ptal, jak to, že Gréta pobírá takové peníze, sedí doma, má možná větší plat a on pracuje ve dvanáctihodinových směnách. Otec z toho byl nervózní, řekl něco v tom smyslu, že je cikánka, nechtěl se na to téma bavit, ale byl na něj vyvíjen tlak, aby činil rozdíly mezi ním a paní Grétou. Poté, když chtěl natáčení po třech dnech ukončit, bylo mu vyhrožováno, že by musel zaplatit pokutu 1 000 000 Kč, ačkoliv to nebylo napsáno ve smlouvě. Od ukončení natáčení proto couvl, byl pracovitý člověk a najednou mu režisér hrozil takovou částkou. Režisér si jej jednou vzal bokem a natáčeli konverzaci, snažil se otce zostudit, že přijde jednou za čtyři dny. Měl pocit, že jím režisér manipuluje, hrál s ním psychologickou hru, snažil se z něj dostat informace proti jeho otci a udělat z něj nejhoršího. Musel stáhnout uši a něco říct, nechtěl, aby otec byl sankcionován a nedostal peníze. Řekl čtyři věty, vyznělo to tak, že otec přijede po čtyřech dnech, postaví všechny do latě a je generálem. Řekl úplnou blbost, kterou říct nechtěl. Nenapadlo jej jít za režisérem, že by chtěl nový rozhovor. Nejhorší byly poslední dny, otec řekl něco před kamerou proti Romům, neřekl Rom, ale cikán, v tom výroku znělo, že je rasista. Pan B. byl na koni a dokázal toho využít. Pořád se snažil, aby se tam něco odehrálo a aby tam byl nějaký adrenalin, protože první tři dny bylo všechno mrtvé, všichni spolu vycházeli. Otec byl poslední den zmatený, v očích měl brek, řekl jim, že jim musí s Grétou něco říct. Domlouvali se, že další den natáčení společně ukončí. Otci bylo vyhrožováno, že když pojedou na setkání mezi osmi očima, zastaví otce eskorta GIBS, vytáhnout jej z auta a bude z toho skandál. Nedokázal pochopit, že ho zastaví GIBS, že jej vyhodí z práce a půjde do vězení. Jeden z důvodů, proč si to otec myslel, byly otázky B., kolik váží, a jakou má výšku. Otec věděl, že tyto věci potřebuje vědět proto, aby zjistil, kolik lidí je na něj potřeba k vytáhnutí z auta. Neví o tom, že by jeho otec byl v průběhu natáčení v kontaktu s maminkou, ví, že o tom tématu byla nějaká zmínka, blíže si to nevybavuje. Nebyl svědkem toho, že by otec požadoval po někom ze štábu přetočení nebo smazání některého záběru, nevybavuje si, že by se o tom zmiňoval někdo jiný. Pokud jde o to, zda se v průběhu natáčení členové štábu bavili o zadržení některého z účastníků policií, ke kterému v minulosti mělo dojít, slyšel, že mu uvedené říkala G. F. nebo otec, ví, že se o tom bavili, blíže už však neví. Má za to, že o obavách otce z trestního stíhání se dozvěděl po šesti dnech, dřív než poslední den. Neví, kdo mu to řekl. Někdy řekl něco otec, někdy Gréta. Pamatuje si, že si jednou na zahradě kopal s míčem, režisér B. pokládal otci otázky ohledně Romů, snažil se otce rozhodit před Grétou a Grétu před otcem. Chtěl vyvolat konflikt. Otec mu řekl, že se bojí stíhání za rasismus, bylo mu vyhrožováno ze strany pana B., že je rasista. Neřekl mu to takto doslova, vyznělo to z jeho celkového projevu. Pokud byl dotázán, zda mu otec řekl, že by mu režisér vyhrožoval trestním stíháním nebo vedením trestního řízení, odpověděl, že to tak vyznělo z jeho kontextu. Musí to vědět Gréta, která s ním byla neustále v kontaktu. Co mu otec řekl konkrétně, si nevybavuje, z kontextu a jeho výkladu to takto vydedukoval a pochopil. Nevybavuje

si, zda otec řekl konkrétně, že mu režisér vyhrožuje trestním řízením. Po odjezdu štábu poslední den otec řekl, že mu je vyhrožováno, že když pojedou na setkání mezi osmi očima, zastaví jej auto někde na půli cesty a udělá se z toho poprask. Jak otec přišel na to, že jej zastaví GIBS, nezdůvodňoval. Jak uvedené popisovala Gréta, neví, vzájemně se doplňovali, nedokáže tedy říct, co kdo konkrétně řekl. Ví, že ohledně spárování s romskou rodinou otec režisérovi řekl, že nepochopí, jak může přítel přítele shodit ze skály. V hlavním líčení byla čtena část protokolu o jeho výslechu z přípravného řízení (č.l. 97 - 98, 102 verte a 103), kdy ke čtenému sdělil, že již neví, zda Gréta reprodukovala to, co jim říkal režisér nebo jen opakovala slova otce, že mu hrozí trestní stíhání. Pokud byl na konci výslechu na policii tázán, kdo měl tátovi říct, že mu hrozí pokuta a vězení a on odpověděl, že to byl režisér, pak mu to řekl otec. Jestliže byl v hlavním líčení dotázán, zda mu otec řekl přímo, že mu režisér hrozil trestním stíháním a pokutou, odpověděl, že táta mu řekl, že mu hrozí pokuta, celou dobu s režisérem řešil, že chce natáčení ukončit. Ohledně vězení si již nevybavuje, zda mu táta řekl, že mu to sdělil režisér, ale ohledně peněz ano. U rozhovoru poslední den po plackách byl i bratr, otce utěšoval, že vše zvládne. Myslí si, že jejich matka nevěděla, co se u nich děje. Otec byl vždy férový a na peníze, nedokázal by nikomu zaplatit za to, že smažou videa. Jednalo se o nátlak na otce ze strany režiséra prostřednictvím psychologických otázek. Režiséra viní z tragické události, otec s Grétou přitom vycházeli dobře.

6. V hlavním líčení byla za podmínek § 102 trestního řádu čtena výpověď svědka mladšího osmnácti let, tehdy nezl. J. K. (č.l. 145-151). J. K. ve své výpovědi uvedl, že v to pondělí večer opékali, a potom jim Gréta s Michalem říkala, že taťkovi říkali, že na něj chcou jakože podat trestní oznámení, že je rasista. Gréta říkala, že oni ho chcou nahlásit na policajty, ho jako taťku, že prý tam něco říkal, že asi jak si ho bral ten režisér bokem, tak že tam asi řekl něco rasistického. Byli tam on, taťka, Michal a Gréta, seděli v pergole. Říkali taťkovi, že to tak nebude, ale on věřil tomu, co oni mu říkali, byl smutný. Říkal, že si tím zkazil život, bál se, že přijde o práci. Poté volal svému kámošovi, se kterým pracuje v Praze, ptal se jej, jestli může dát výpověď, aby si nechal rentu. Volal s vedoucím, kterému řekl, že si na sebe ušil trestňák za rasismus. Dopoledne Michal našel v pokoji dopis, šel za Grétou a společně někam odjeli. Asi v jednu hodinu odpoledne přišel Michal s policajtama domů, řekli jim, že taťka umřel. V pondělí mu taťka ještě říkal, že v úterý chce zavolat a ukončit výměnu. Do pořadu je přihlásil taťka. První den měli dopoledne pohřeb babičky, odpoledne začalo natáčení. Taťka byl udivený, že tam mají cikánku. Režisér se jich furt ptal, jaký na ni mají názor, říkali něco jinačího, co se mu asi nelíbilo. Režisér si jeho a Michala vzal stranou, ptal se jich, zda se rodiče hádají, jestli nemají nějaký problém. Taťky se ptal na to, zda mu vadí, že to je cikánka, Gréty se ptal, jaký má názor na Stáňu. Neslyšel, že by někdo říkal něco rasistického. Taťka říkal pořád svůj názor, režisér ho pořád tlačil, aby říkal názor režiséra. Například režisérovi říkal, že mu nevadí, že Gréta je cikán, ale režisér na to „ale vadí ti to ne“. Režisér jej pořád otázkami pomalu tlačil, aby z toho vyšlo, že je rasista. Takové rozhovory byly asi čtyři, u každého byl. Režisér se neptal na nic jinačího, jako by ho jiná témata nezajímala. Ptal se jej, jestli mu nevadí, že cikáni berou dávky od státu, on říkal, že jo, že je nespravedlivé, že dostávají peníze zadarmo a on si je musí vydřít. Táta přišel za režisérem, že by chtěl něco natočit znova, ale on mu řekl, že ne. Rozhovor o pokutě slyšel na vlastní uši z okna nad pergolou. Pokud byl dotázán, co ví o průběhu plánovaného závěru natáčení mezi osmi očima, odpověděl, že prý jak by to měli mezi osmi očima, oni by si tam popovídali a oni by na něj zavolali policii, jako ten štáb, aby si ho vyzvedli při výměně; že při výměně by na něj zavolali eskortu a oni by ho vzali. Říkala mu to Gréta v pondělí večer.

7. Svědkyně Dagmar K. v hlavním líčení vypověděla, že obžalovaného naposledy viděla u natáčení medailonku, než odjela do Litovle. Její manžel byl strašně hodný člověk, nechápe, jak pan B. mohl docílit, že tak vyrovnaného člověka zahnal do kouta; je přesvědčena, že ho donutil. Režiséři dokáží dostat člověka tam, kam chtějí, řekl jí to i její režisér. Ptali se jí na různé věci, odpovídat odmítla, s tím, že nebude říkat nesmysly, že z ní dělají blbečka. Její režisér byl rozhořčen, nadával, že to říkat

musí, nakonec to tedy řekla, opakovaně mu sdělovala, že ji nutí říkat něco, co nechce. Synové jí popsali, co se u nich doma odehrávalo, Michal jí řekl, že nepochopil, že pan režisér pořád vyhrožoval jejímu manželovi. Ví, že se ho ptali, jakou má výšku a váhu, nedovolili mu natáčení ukončit, a když to ukončí, tak že pro něj přijede GIBS na dálnici. Režisér s manželem řešili i sankci 1 000 000 Kč v případě ukončení natáčení. Michal jí řekl, že režisér jej také nutil, aby řekl něco proti svému otci. Pokud jde o to, proč se její manžel bál trestního stíhání, pak určitě proto, že u něj byla romská občanka, a že je to rasistický podtext. Ví, že i volal do práce, aby mohl dát výpověď. Pokud byla dotázána, jak konkrétně jí syn Michal reprodukoval sdělení manžela a zda manželovi režisér řekl, že mu trestním stíháním vyhrožuje režisér, pak uvedla, že manžel řekl Michalovi, že si myslí, že na sebe udělal trestný čin ohledně rasismu. Režisér mu určitě vyhrožoval tím, že ho udá, protože je policista, tak nemůže být rasista. Neví přesně, jak jí to syn popisoval a co přesně mu otec řekl. Syn J. jí sdělil, že mu taťka říkal, že mu vyhrožují ohledně trestného činu, že je rasista, pořád opakoval, že GIBS pro něj přijede. J. říkal, že mu měl vyhrožovat režisér, protože nikdo jiný tam nebyl. Že půjde do vězení, manželovi říkal pan B., chtěl ho donutit, aby neukončil natáčení. Ona chtěla natáčení také ukončit, protože ji patnáctiletá holka chtěla vyhodit z okna, volala štábu, řekla, že zavolá policii. Štáb jí řekl, že to neexistuje, protože by nikdo nedostal peníze, řval tam režisér H. V natáčení se pokračovalo, měla strach, že přijdou o peníze a manžel bude zklamaný. Manželovi zkoušela volat třetí den, vše bylo ale zablokované, volat šlo jen režisérovi. Dne 11. 8. manželovi ze svého telefonu nevolala, nemohla mít svůj telefon u sebe, myslí si, že ho volal syn, protože hledal manžela, který nebyl doma. Manžel byl optimista, pozitivnějšího člověka neviděla. Pokud byla dotázána, zda její manžel S. K. byl úzkostlivý, odpověděla, že záleží na situaci, měl obavy z důsledků nějakého jednání, ve složitějších životních situacích nevěděl, jak dál. Potřeboval vždy někoho, aby mu řekl, jak postupovat. Před natáčením umřela její maminka na rakovinu, nejednalo se o náhlé úmrtí. S manželem proto zvažovali, zda do natáčení půjdou, řekla mu, že to zvládne. Po úmrtí manžela byla až do května 2021 na nemocenské, navštěvuje psycholožku.

8. Svědkyně Tereza K. v hlavním líčení uvedla, že režiséra B. zná asi pět let, mají přátelský vztah. Od natáčení v projednávané věci spolu nespolupracovali. Ví, co je mu kladeno za vinu, určitě nebyla ničeho takového svědkem, podle ní je to nesmysl. Neví o tom, že by někdo z účastníků chtěl natáčení ukončit, pátý den po změně režimu se S. K. vyptával, jak to chodí, kdyby se někdo rozhodl sám natáčení ukončit, z jeho vyjádření nevyplývalo, že by on sám ukončení natáčení plánoval. Pan B. mu odpověděl, že to je zbytečná otázka, protože už natočili pět dní, pořad by mohl vzniknout. Nepamatuje si, že by padlo něco o pokutě. Sama byla svědkem několika dílů, kdy natáčení skončilo dřív, třeba i pátý, šestý den. Neslyšela o tom, že by někdo chtěl smazat nebo přetočit některý záběr. V rámci natáčení režisér do děje nezasahuje, sleduje realitu, maximálně se může zeptat na doplňující otázky k tomu, co se děje; uvedené platí i pro pana B. Nikdy neslyšela žádné stížnosti účastníků na pana B., naopak slýchávala pozitivní reakce, nikdy nebyl na nikoho vulgární. Žádné narážky S. K. na romský původ G. F. neslyšela, kromě jednoho vtipu, který si ani sama nepamatuje. O ničem takovém jí ani pan B. nic neříkal. Vůbec si nevšimla, že by S. K. začal mít obavy z trestního stíhání, celou dobu natáčení byl v pohodě. Nikdy neslyšela, že by v průběhu natáčení byl některý z účastníků zadržen, žádná taková debata neproběhla. Prostor pro závěrečné setkání mezi osmi očima zajišťuje ona nebo produkční na druhé straně, má za to, že v daném případě setkání zajišťovala druhá strana, neví, kde mělo proběhnout, ani že by se místo mělo měnit. O úmrtí S. K. se dozvěděla na hotelu, kam jí volal pan B., řekl jí, že se stala strašná věc a že neví, co se stalo a proč. Potkali se celý štáb, jeli se podívat, kde je Gréta. Zprávy na č.l. 158 psala ona ze svého mobilu, protože nevěděli, kde se rodina nachází, chtěli se s nimi spojit a zjistit, co se děje a kde je Gréta, zda je v pořádku. V té době už věděla, že došlo k sebevraždě. Natáčecí techniku na místo vzal pan K., myslí si, že sám od sebe, je takto zvyklý. Nebavili se, proč ji s sebou mají. Nic nenatáčeli, neví, zda druhý štáb v Litovli po sebevraždě ještě něco natáčel.

9. Svědek Tomáš K. v hlavním líčení uvedl, že J. B. zná deset až dvanáct let, jsou dobří kolegové. Nikdy nezažil, že by účastníky urážel, nebo byl na ně vulgární, nikdo z účinkujících si na něj nestěžoval. Nikdy nezaznamenal, že by J. B. po účinkujících chtěl, aby říkali něco, s čím by nesouhlasili. Od natáčení u K. se neviděli. Obvinění pana B. mu přijde absurdní, neumí si představit, proč by měl S. K. vydírat. Během natáčení funguje jako zvukař a technik, připravuje techniku. Bezdrátový mikrofon má většinou vyměněná manželka, v některých případech i pan v rodině, při změně režimu. Jedná se o výměnu manželek, jde proto hlavně o manželku a ostatní členy domácnosti zaznamenávají na speciální druhý mikrofon umístěný na kameře. Natáčení se většinou straní, aby nebyl v záběru. Po změně režimu, když si balili kamery, S. K. se jich s úsměvem a v žertu ptal, zda jsou v případě ukončení natáčení nějaké sankce. Na uvedené se jich ptal každý druhý účastník natáčení, takže mu v položertu odpovídali, že sankce existují, ale Nova je nikdy nevymáhala. Natáčení končí dřív poměrně často, protože někteří účastníci jej nevydrží. Nevzpomíná si, že by padla informace o částce, kterou účastník v případě ukončení natáčení musí uhradit. Odpověď dávali dohromady všichni tři. Pan K. pokýval hlavou a dál se tématu nevěnoval. Pokud byl dotázán, zda během natáčení zaznamenal nevhodné vyjádření S. K. ve vztahu k Romům nebo G. F., zaslechl jak S. K. v humorné nadsázce prohlásil o G. F., která zrovna něco uklízela, že pracující Rom je rarita. S režisérem v autě cestou na hotel uvedené zmínili, uchechtli se tomu a to bylo vše. Režisér B. si v průběhu natáčení od něj natočený materiál půjčil, jedná se o běžnou praxi, šetří si tím práci a po večerech vybírají vhodný materiál. Režisér si materiál zkopíroval u K. doma na harddisk. Nezjistil, že by do dat bylo jakkoli zasahováno, poté již pan B. záznam nechtěl. Není si vědom, že by se kdokoliv dotazoval na možnost přetočení nebo smazání záběru. Nevybavuje si, že by mezi členy štábu proběhla debata o zadržení účastníka policií v průběhu natáčení, ke kterému by v minulosti někdy došlo. S. K. mu přišel jako milý a veselý člověk, pouze předposlední den se jevil trošku zasmušilý, myslel si, že se mu začalo stýskat. Poslední večer u placek proběhl soukromý rozhovor mezi režisérem a panem K., vzal si stranou jeho i paní Grétu, aby druhý neslyšel, co první říkal. O sebevraždě S. K. mu volala kolegyně K., poté se všichni tři sešli na hotelu, jeli do domu K., aby zjistili, co se stalo. Natáčecí technika byla u něj v autě, jedná se o drahou věc, bere ji vždy k sobě. S panem B. nemluvil o tom, zda má natáčecí techniku brát, jednalo se o jeho automatické rozhodnutí. Nevěděl, co mohou očekávat, chtěl být připravený na všechno.

10. Svědek Jaroslav H. v hlavním líčení vypověděl, že obžalovaného nezná. O případu žádné informace nemá. S manželkou pana K. ani s jeho syny v době po události nebyl v kontaktu. Se S. K. byl v kontaktu naposledy 30. 7. před natáčením, přes kolegy z práce se dozvěděl, co se stalo. Když se viděli naposledy, o natáčení se mu nezmínil. V době před natáčením mu S. K. přišel v pohodě, Výměnu manželek sledoval v televizi. S. K. byl jeho kolega, čtyři roky spolu byli na ubytovně. Povahou byl spíše pesimista, co se týče politického dění a okolí, jinak byl spíše flegmatik, z hlediska osobních problémů úzkostný nebyl. Z vyšetřování GIBSem obavy neměl, dělal si svou práci, byl nekonfliktní, měl rád svůj klid. Neví, proč se natáčení zúčastnil, poměrně si hlídal své soukromí. Měl představu, že bude sloužit ještě čtyři roky, potom že skončí a bude doma s rodinou. Měl rád lidi, ve volnu si zašel zasportovat, díval se na televizi, soukromé věci nerozebírali, nechával si je pro sebe. V práci nevynikal v taktice, co se naučil, to uměl. Nikdo jej neurážel, ani na něj nebyl ošklivý. Psychotesty se na jejich útvaru dělaly jen při vstupu k policii.

11. Svědek Oldřich K. v hlavním líčení vypověděl, že obžalovaného nezná. S. K. byl jeho podřízený. Je příslušníkem PČR, v současnosti je zařazen jako vedoucí 1. oddělení SPJ. Den předtím, než S. K. zemřel, mu ve večerních hodinách telefonoval prostřednictvím aplikace WhatsApp, ptal se jej, za jakých podmínek by mohl rychle ukončit služební poměr. Odpověděl mu, že ze dne na den to nejde, musel by kontaktovat vedoucího odboru. Ptal se jej, proč chce odejít, řekl mu, že se zúčastnil natáčení pořadu Výměny manželek, od začátku to nebylo dobré, měl to s nějakou „cignou“ (takové použil slovo), nechal se do někoho navézt, a že do práce už asi nepřijde, že si pro něj jede inspekce.

Ptal se jej, zda má kontaktovat vedení útvaru a ředitele kvůli ukončení služebního poměru, on mu jen poděkoval a hovor ukončil. Kontakt na něj S. K. posílal jeho zástupce Pavel H. P. H. mu pouze sdělil, že se jej S. K. ptal, jak rychle ukončit poměr, odpověděl mu, že uvedené je třeba projednat s vedoucím a předal mu telefonní kontakt. S. K. P. H. neřekl nic jiného nad rámec toho, že chce ukončit služební poměr. S. K. během hovoru zněl klidně a věcně, o režisérovi či štábu nic nezmiňoval, pouze padlo, že se nechal do něčeho navézt. Mluvil v přítomném čase, že si pro něj jede GIBS. Na základě tohoto hovoru vyrozuměl svého nadřízeného, že možná budou mít zadrženého policistu GIBSem pro nějaký trestný čin. Pokud byla přečtena část protokolu o jeho výslechu z přípravného řízení (č.l. 223 verte), v hlavním líčení potvrdil, že ze strany S. K. něco o vyhrocení osmý den padlo. Neptal se ho, co vyhrocením myslí. K osobním poměrům S. K. nic bližšího neví, nebyl s ním v osobním častém kontaktu. S. K. byl klidný, vyrovnaný člověk spíše introvertnější povahy, své problémy s ním neřešil. Jednalo se o bezproblémového policistu, musel na sobě více pracovat pouze ohledně taktiky. Nezaznamenal, že by si kvůli tomu někdo dělal legraci. Psychotesty se u SPJ neprovádějí, obecně policista psychotesty skládá, když nastupuje k policii, příp. když se posouvá na jiné místo, na zásahovou jednotku, na URNU. Kdy S. K. psychotesty absolvoval, neví, v té době nebyl ve vedoucí funkci.

12. Soud v hlavním líčení provedl následující listinné a věcné důkazy: protokol o ohledání místa činu č.l. 56-59, manuál pořadu výměna manželek (Gréta F.) č.l. 129 - 131, smlouvy o účasti v projektu výměna manželek č.l. 133 - 144, 184 - 186, 261-263, 309 - 311, fotodokumentace facebookové dokumentace mezi J. K. a Terezou K. č.l. 157 - 158, dopisy na rozloučenou č.l. 266 - 268, pitevní protokol č.l. 271 - 290, sdělení TV Nova včetně materiálů k pořadu výměna manželek č.l. 315 - 334 (smlouva o vytvoření díla audiovizuálního č.l. 316 - 322, dotazník - Gréta F., Dagmar K. č.l. 323 - 329, základní informace pro režiséry č.l. 330 - 332, určení štábu č.l. 333 - 334), sdělení TV Nova č.l. 338, licenční smlouva č.l. 339 - 347, překlad licenční smlouvy č.l. 351 - 368, záloha dat z mobilního telefonu poškozeného K., včetně DVD č.l. 370 - 371, analýza mobilního telefonu č.l. 373 - 378, sdělení Psychiatrické nemocnice Opava č.l. 387, 394, přepis kamerových záznamů č.l. 404 - 546, zpráva o pověsti č.l. 551, opis z evidence přestupků č.l. 552, 940, opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob č.l. 553, 938, opis RT F. č.l. 605, odborný psychologický posudek Mgr. et Mgr. Ireny Vetché Puškášové předložený obhajobou ze dne 21. 11. 2021, e-mail D. B. z 16. 1. 2022 (poděkování – Výměna manželek) č.l. 733 - 734, e-mail manželů L. z roku 2018 č.l. 731. Co se týče jednotlivých shora vypočtených listin, z důvodu jejich rozsahu soud neuvádí jejich výčet s uvedením, co z každé jednotlivé listiny vyplývá. Na skutečnosti, které soud z těchto důkazů zjistil, a které považuje za podstatné, bude poukázáno níže v rámci odůvodnění rozsudku.

13. V hlavním líčení byly dále přehrány následující kamerové záznamy pořízené štábem v průběhu natáčení: soubor C0009.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0014.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0016.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0019.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0024.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0070.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0072.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0083.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0090.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0092.MXF – zvuková stopa č. 1 (2. den), soubor C0003.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0005.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0007.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0008.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0009.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0010.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0015.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0016.MXF – zvuková stopa č. 1 (3. den), soubor C0020.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0030.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0031.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0033.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0034.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0035.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0036.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0037.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0038.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0050.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0068.MXF – zvuková stopa č. 2 (4. den), soubor C0006.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0009.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor

C0013.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0017.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0018.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0026.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0028.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0030.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0031.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0034.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0035.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0040.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0041.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0042.MXF – zvuková stopa č. 2 (5. den), soubor C0006.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0007.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0008.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0009.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0015.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0021.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0022.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0023.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0027.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0029.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0030.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0042.MXF – zvuková stopa č. 1 (6. den), soubor C0001.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0002.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0004.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0005.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0007.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0008.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0013.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0014.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0019.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0027.MXF – zvuková stopa č. 2, soubor C0033.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0035.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0036.MXF – zvuková stopa č. 1, soubor C0037.MXF – zvuková stopa č. 1 (7. den). Na skutečnosti, které soud z těchto kamerových záznamů zjistil, a které považuje za podstatné, bude poukázáno níže v rámci odůvodnění rozsudku.

14. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie (č.l. 852-883), pořízeného po zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu, zjm. vyplývá, že nebylo zjištěno, že by poškozený S. K. trpěl v době předcházející natáčení pořadu duševní chorobou či poruchou, v době natáčení (3. 8. 2020 – 11. 8. 2020) se u něj rozvinula v souvislosti s natáčením akutní reakce na stres. Případná rodinná zátěž nehrála v rozvoji akutní reakce na stres žádnou roli. Suicidalita nebyla podmíněna duševní chorobou, ale psychologickými mechanismy. Znalci neměli objektivní podklady na základě nichž by mohli podrobně popsat osobnostní strukturu poškozeného, z dostupných informací nicméně vyplývá, že se nikdy psychiatricky ani psychologicky neléčil, v rámci své profese příslušníka PČR byl shledán dostatečně psychicky odolný k výkonu této profese, byl psychicky stabilní, bez psychopatologické symptomatiky. Na základě rodinných vztahů a pracovního zařazení lze usuzovat, že S. K. byl osobností integrovanou, s dostatečnou emoční stabilitou, sociálně plně kompetentní, adekvátně sociálně ukotvený. Z žádných dostupných údajů nelze prokázat sklony k dramatizování a zveličování v situacích psychického tlaku. Do natáčení vstupoval S. K. optimisticky naladěný, v prvním dni lze pozorovat mírnou anticipační tenzi, přirozenou pro novou situaci. Posléze je patrné psychické uvolnění posuzovaného, nelze pozorovat žádné znaky zvýšené tenze, anxiety nebo depresivního ladění. Postupně se ocitl pod psychickým tlakem kvůli okolnostem natáčení, po rozhovorech s režisérem, štábem se začaly objevovat pocity strachu, že bude obviněn z rasismu a přijde o zaměstnání. Poslední den natáčení je S. K. více skleslý, méně hovorný, více přemýšlivý, z odborného hlediska ale nebyly zachyceny žádné významné známky suicidálních ideací či tendencí. Lze usuzovat, že psychický propad je možné dát do souvislosti s vedením natáčení směrem akcentujícím krizové, konfliktní situace, které však ve svém důsledku nedostatečně vyhodnotilo závažná rizika vyplývající z nátlakového jednání, především v tom smyslu, že překročilo morální a hodnotový rámec osobnosti posuzovaného. Právě proto, že byly překročeny morálně etické hodnoty, dlouhodobé budované postoje a životní názory, došlo pravděpodobně u posuzovaného k zásadnímu otřesu vnitřní integrity, což jej nakonec přivedlo k bilančnímu rozhodnutí o ukončení života. Jednalo se o rychlé rozhodování (v řádu hodin), doprovázené intenzivním emočním úzkostně depresivním prožíváním, lze proto jednoznačně vyloučit příčiny závažné duševní choroby z okruhu psychóz. Sebevražedné jednání bylo situační, impulzivní, zkratkové, vycházelo primárně z afektivní reakce na traumatizující zátěž,

která přesáhla možnosti adaptačního potencionálu posuzovaného. Kromě prožívaného možného úpadku morálního kreditu se však na celé situaci velmi pravděpodobně uplatnila ruinační představa ekonomického poškození vlastní rodiny.

15. Na návrh obhajoby následně soud vyslechl dva ze zpracovatelů znaleckého posudku, a to MUDr. P. Navrátila a Mgr. D. Dokulilovou. MUDr. Navrátil zejména uvedl, že poškozeného vyšetřit nemohli, vycházeli ze spisové dokumentace, v minulosti u něj nebyla prokázána žádná duševní choroba či porucha. Jednání, kterého se dopustil, mělo emociální nikoli racionální podklad, prožívaná emoční tíseň přesáhla úroveň pudu sebezáchovy. Nemají žádné indicie o tom, že by u S. K. byl pud sebezáchovy patologicky snížen, kdyby tomu tak bylo, projevoval by se poruchově již v minulosti. V psychiatrii platí, že pokud není prokázán opak, člověk je považován za duševně zdravého. Pokud pacient není reálně vyšetřen, závěry jsou aproximativní, jedná se o odborný odhad. Pracovali s dodaným spisovým materiálem jako s celkem, nevzpomíná si, zda bylo pracováno s výpověďmi svědků v hlavním líčení. Z kamerových záznamů zhlédl část, z psychiatrického hlediska není rozhodné video s inscenovaným obsahem, ale zdravotnická dokumentace. Neměl k dispozici žádnou lékařskou zprávu, která by svědčila o diagnóze duševní nemoci u poškozeného. Pokud jde o reakci na stres, průběh je dvojí, buď negativní procesy probíhají a navenek vypadá, že se nic neděje, ačkoli se změny kumulují a dochází následně ke skokové změně stavu, anebo si člověk uvědomuje, že napětí stoupá, ale uvedené potlačuje. V projednávané věci nelze dovodit, o jaký mechanismus se jednalo, víme pouze, že u poškozeného docházelo k reakci na stres, která nebyla příliš ventilována, hromadilo se to v něm. Při akutní reakci na stres může pacient vnímat některé věci katatymně – zkresleně, uvedené však nenarušuje kontakt s realitou. Pokud poškozený uváděl, že ho má v přímém přenosu natáčení zatknout GIBS, svědčí to o vystupňované masivní úzkosti.

16. Mgr. D. Dokulilová zejména uvedla, že v rámci psychologického rozboru analyzovali i nahrávky, resp. videozáznamy, které měli k dispozici, odpověď na otázku č. 5 byla formulována na základě videozáznamu. Z psychologického hlediska je komplikované, že neměli možnost danou osobu vyšetřit, museli vycházet z dostupných dat, tj. spisového materiálu a analýzy videozáznamu. Z těchto zdrojů nenašli žádné objektivní údaje, které by svědčily o tom, že by zdroj stresu měl být jiný než vlastní natáčení. Na základě sledování videozáznamu a pozorování chování poškozeného vyhodnotili, že ke zvratu došlo poměrně rychle, jednalo se o impulsivně zkratkové jednání, vycházející z afektivní reakce na prožívanou traumatizující zátěž. Velkou roli hrály zřejmě finance a fakt, že se nemohl poradit s blízkou osobou (manželkou). Ve znaleckém posudku pod bodem I. jsou uvedeny podklady, ze kterých vycházeli, vycházeli i z jiných podkladů. Kamerové záznamy znalkyně viděla, nemyslí si, že je viděla úplně celé, potřebovala spíše sledovat vývoj chování od počátku natáčení až do konce, sledování dynamiky a témat. Velká část odůvodnění se objevila v posudku, formální stránka znaleckého posudku se liší, protože nedošlo k vyšetření posuzované osoby. Jedná se o poměrně výjimečnou situaci, cenným zdrojem informací jsou obvykle anamnestická data, zde měli k dispozici možnost analýzy chování poškozeného na videu. K odlišení hrubé patologie a normy je to poměrně spolehlivá metoda, pokud by bylo třeba popsat charakteristiku osobnosti v jemnějších tónech, bylo by to už složitější. U policie musí být člověk nadprůměrně psychicky odolný, z anamnézy poškozeného se dá předpokládat, že nikdy nebyl psychologicky ani psychiatricky řešen, lze proto dovodit, že jeho odolnost vůči zátěži byla minimálně průměrná. V materiálech, které měli k dispozici, nebylo nic, co by nasvědčovalo tomu, že by poškozený byl křehčí či senzitivnější osobou.

17. Obhajoba v návaznosti na výslech MUDr. Navrátila a Mgr. Dokulilové navrhla i výslech zbývajících zpracovatelů ústavního znaleckého posudku. Soud uvedenému důkaznímu návrhu nevyhověl. Posudek znaleckého ústavu se provede jako důkaz listinou a v případě potřeby se jeho zpracovatel vyslechne (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2024, sp. zn. 11 Tdo

730/2024, bod 149.; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 4 Tdo 1063/2022). Takto bylo i postupováno, když ústavní znalecký posudek byl přečten a následně byli vyslechnuti dva ze zpracovatelů posudku, a to na návrh obhajoby. Trestní řád tedy nestanovuje povinnost vyslechnout všechny zpracovatele ústavního znaleckého posudku. Ještě před pořízením znaleckého posudku bylo zřejmé, že znalecké zkoumání bude mít své limity, protože k S. K. nebyla k dispozici zdravotnická dokumentace a nebylo možné jej osobně vyšetřit. Uvedené potvrdili i ve věci slyšení zpracovatelé, z tohoto pohledu tedy soud k tomuto důkazu i přistupoval. Pokud jde o námitky obhajoby týkající se podkladů, ze kterých bylo vycházeno, znalkyně Mgr. Dokulilová v rámci svého výslechu potvrdila, že bylo vycházeno i z předmětných videozáznamů. V tomto směru tak nelze považovat za rozhodující, co bylo formálně nakopírováno ve výčtech podkladů. Znalkyně z pohledu soudu také přiléhavě vysvětlila, proč je odůvodnění posudku vzhledem k specifičnosti věci subtilní, a také jak bylo k daným závěrům dospěno. Soud má za to, že s ohledem na povahu námitek obhajoby i povahu věci nebylo možné očekávat, že by výslech dalších osob, které se na zpracování předmětného znaleckého posudku podílely, přinesl pro projednávanou věc něco podstatného.

Vyhodnocení důkazů a právní posouzení

18. Pokud jde o hodnocení výpovědí svědků, stál nalézací soud před otázkou, jakým způsobem se vypořádat s hodnocením výpovědí, kterým odvolací soud zavázal nalézací soud. Závaznost odvolacím soudem provedeným hodnocením věrohodnosti svědeckých výpovědí je totiž do určité míry limitována ustálenou judikaturou Ústavního soudu a potažmo i Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury zejména s odkazem na zásadu bezprostřednosti a přímosti (§ 2 odstavce 11 a 12 trestního řádu) vyplývá, že pokud se odvolací soud neztotožňuje s hodnocením výpovědi svědka či svědků, je nutné pro odchylné hodnocení a změnu skutkových závěrů svědka či svědky osobně vyslechnout – přečtení protokolu o výpovědi svědka v zásadě není dostačující (nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. I. ÚS 1365/21, bod 60.; nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, bod 35..; nález Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 608/06, bod. 16.). Obdobné závěry pak vyplývají i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) k trestní větvi čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, v českém kontextu lze poukázat především na rozsudek ze dne 25. 6. 2020 ve věci Tempel proti České republice, č. stížnosti 44151/12, zejm. bod 68., kde ESLP s odkazem na judikaturu Ústavního soudu zejm. konstatoval, že odvolací soud by neměl posuzovat věrohodnost svědka, kterého sám nevyslechl. I z další judikatury ESLP v obecné rovině vyplývá problematičnost zrušení zprošťujícího rozsudku nalézacího soudu odvolacím soudem z důvodu odlišného hodnocení důkazů, pokud odvolací soud sám příslušné důkazy neprovede, jakkoliv se jednalo primárně o situace, kdy nadřízený soud sám rozhodnul odsuzujícím rozsudkem (viz např. rozsudky ESLP ze dne 4. 6. 2013 ve věci Hanu proti Rumunsku, č. stížnosti 10890/04, bod 40.; ze dne 11. 6. 2020 ve věci Zirnīte proti Lotyšsku, č. stížnosti 69019/11, bod 54.). V každém případě však ESLP vychází z toho, že posouzení věrohodnosti svědka představuje komplexní proces, který by neměl být v odvolacím řízení nahrazen přečtením jeho předchozí výpovědi (např. rozsudky ESLP ze dne 5. 7. 2016 ve věci Lazu proti Moldávii, č. stížnosti 46182/08, bod 40.; ze dne 24. 4. 2018 ve věci Ovidiu Cristian Stoica proti Rumunsku, č. stížnosti 55116/12, body 42., 45.).

19. Na stranu druhou samozřejmě stojí povinnost respektovat instanční nadřízenost odvolacího soudu (§ 264 odstavec 1 trestního řádu), které musí nalézací soud v rámci předvídatelnosti dostát, jinak by mohl zatížit své rozhodnutí vadou protiústavnosti. Odepřít pokyny odvolacího soudu může nalézací soud jen zcela výjimečně, je-li takový pokyn explicitně formulován jako protiústavní, a v zásadě jen tehdy, jestliže odvolací soud ruší rozsudky nalézacího soudu opakovaně a za splnění dalších navazujících podmínek (viz nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. I. ÚS 1365/21, body 72. – 75.). S ohledem na tyto v judikatuře Ústavního soudu stanovené podmínky je

zřejmé, že o takovýto případ se v projednávané věci nejedná a je nutno z pokynů odvolacího soudu vycházet.

20. Jakkoli je z celého vyznění rozhodnutí odvolacího soudu zřejmé, že s celkovým hodnocením svědeckých výpovědí provedeným zdejším soudem nesouhlasí, i s ohledem na stručné hodnocení předmětných výpovědí v rozhodnutí odvolacího soudu má zdejší soud za to, že celkové hodnocení nalézacího soudu nebylo v zásadním rozporu s hodnocením soudu odvolacího. Již v původním zrušeném rozsudku bylo uvedeno, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by měly vést k závěru, že by tito svědci měli být motivováni vypovídat nepravdivě (bod 18.), jakož i to, že s ohledem na pochopitelné rozrušení i časový odstup nelze očekávat, že jejich výpovědi budou do detailu souladné. Pokud jde o svědkyni G. F., je třeba podotknout, že nalézací soud nikdy nezpochybňoval její důvěryhodnost s odkazem na její trestní minulost (viz bod 8. usnesení odvolacího soudu, kde je uvedené vytýkáno).

21. Bezpochyby tak lze v souladu s odvolacím soudem uvést, že z výpovědí svědků D. K., M. K., G. F., učiněných v hlavním líčení i v přípravném řízení, a J. K. v přípravném řízení, vyplývá, že byli zaskočeni skutečností, že se neměli chovat tak, jak jsou ve své domácnosti zvyklí, ale tak, aby byly zdůrazněny rozpory, které mezi domácnostmi S. K. a G. F. jsou předpokládány z hlediska sociálního zařazení, případně předsudků nebo i vztahů mezi členy konkrétní domácnosti. D. K. neočekávala ani to, že se ocitne v situaci, kterou vyhodnotila pro sebe jako nebezpečnou a namísto poskytnutí pomoci se ocitne pod nátlakem režiséra, který ji bude nutit setrvat v show. Z uvedených výpovědí dále vyplývá, že v domácnosti poškozeného se atmosféra pohybovala od nepříjemného zaskočení spočívajícího v tom, že do rodiny byla poslána Romka, ačkoliv právě to si manželé K., jmenovitě S. K., nepřáli, přes uklidnění, když zjistili, že spolu bez problémů vyjdou. Uvedené vadilo obžalovanému a dával jim to najevo při instruktážích, kdy s ním byl každý z účastníků sám, což si také mezi sebou řekli.

22. Z výpovědí svědků, zejména M. K., J. K., potažmo i G. F., je dále zřejmé, že obžalovaného vnímali jako osobu, která se snažila rozdmýchat mezi účastníky, resp. S. K. a G. F., kontroverzi, konflikt, a která manipulovala během natáčení vyslýchané osoby do témat, které nebyly účastníkům příjemné. I v psychologickém posudku předloženém obhajobou se ostatně uvádí, že z natočeného materiálu je patrné ze strany obžalovaného dožadování se komentářů navzdory nechuti poškozeného, kladení návodných otázek týkajících se citlivých témat, fakticky jistá forma nátlaku (str. 15 psychologického posudku, č.l. 695 verte). S tím lze s ohledem na natočené záznamy, prováděné k důkazu v hlavním líčení, souhlasit. Obžalovaný rasové téma do natáčení vnášel, evidentně se snažil rozdmýchat kontroverzi, konflikt, jakkoli z pořízených kamerových záznamů, které byly v hlavním líčení přehrány, nevyplývá, že by tak činil agresivní formou. Obžalovaný se sám s despektem o G. F. vyjadřoval (viz např. 3. den, soubor C0007.MXF, den 4., soubor C0068.MXF, den 5., soubor C0026.MXF – zde i zřejmě také v rasovém kontextu), G. F. dotazoval, zda si myslí, že je S. K. rasista (viz kamerový záznam z 3. natáčecího dne, soubor C0015.MXF). Omílání rasového tématu a jeho vnášení do natáčení je i v rozporu se smlouvou o účasti v projektu Výměna manželek, které se jinak obhajoba dovolávala (viz č.l. 133 a násl., kde v čl. 2 odstavci 7 se uvádí, že producent se zavazuje, že obsahem projektu ani pořadu nebude nic, co by porušovalo lidskou důstojnost, bylo obscénní nebo v rozporu s obecně uznávanými morálními principy). Nebylo ani zcela rozptýleno podezření, zda štáb neměl v úmyslu i po sebevraždě S. K. natáčet, když vysvětlení obžalovaného, proč s sebou do domu K. brali natáčecí techniku, se nejeví jako přesvědčivé (viz jeho rozporuplné vyjádření v hlavním líčení, č. l. 617 nahoře). Výrok obžalovaného, který v hlavním líčení uváděl, že se tématu rasismu vyhýbají a není hlavním posláním (zřejmě myšleno pořadu) upozorňovat na tento negativní fenomén, nelze brát vážně, stejně jako výrok svědkyně T. K., která uvedla, že v rámci natáčení režisér do děje nezasahuje, pouze sleduje realitu a že neexistuje, že by účastníkům říkal, co mají říkat. V tomto směru lze podpůrně poukázat i na závěry znaleckého posudku z oboru

zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, z nichž vyplývá, že psychický propad u S. K. lze dát do souvislosti s vedením natáčení směrem akcentující krizové, konfliktní situace, které však ve svém důsledku nedostatečně vyhodnotilo závažná rizika vyplývající z nátlakového jednání a překročilo morální a hodnotový rámec posuzovaného (č. l. 880).

23. Pokud jde tedy o tu část obžaloby, podle které obžalovaný v přesně nezjištěné době od 3. 8. 2020 do 12:55 hodin dne 11. 8. 2020 ve xxx, v místě trvalého bydliště poškozeného S. K., jakožto režisér, v průběhu natáčení pořadu Výměna manželek, kterého se účastnila rodina S. K., u nichž byla na dobu natáčení ubytována G. F., v úmyslu zvýšit kontroverzi mezi zúčastněnými osobami, nutil zejména G. F. a S. K. k tomu, aby poukazovali na rozdílný životní styl rodin, a toto řešili před kamerou, lze mít za prokázanou. V obžalobě je nicméně obžalovanému dále kladlo za vinu, že k uvedenému měl ve vztahu ke S. K. využít tvrzení o tom, že je natočeno, jak S. K. uvedl na adresu protistrany rasisticky motivované výroky, což povede k jeho trestnímu stíhání a zatčení, případně k nutnosti zaplatit částku dosahující až jeden milion korun, pokud by pořad nebyl dotočen.

24. K uvedenému lze uvést, že z provedeného dokazování vyplývá, že S. K. se po zahájení natáčení začal obávat o bezpečnost svojí manželky D. K. odeslané do rodiny v Litovli, vyčítal si, do jaké situace ji přihlášením do pořadu dostal (viz např. kamerový záznam z 2. dne, soubor C0009.MXF, C0014.MXF - v přepisech chybně označený policejním orgánem jako C0015.MXF, č. l. 425, soubor C00016.MXF). S. K. se v průběhu natáčení skutečně začal obávat, že vůči němu bude v souvislosti s natáčením iniciováno trestní řízení, kdy s ohledem na historii jeho vyhledávání hesel na internetu před tím, než spáchal sebevraždu (č.l. 370 - 371, 373 - 387), lze dovodit, že svého domněle trestního jednání se měl podle svého mínění dopustit výroky pronesenými v průběhu natáčení, v závěru natáčení byla patrná jeho nervozita (viz např. výpověď G. F., č.l. 622, nebo M. K. č.l. 624 verte). S ohledem na skutečnost, že natáčení v místě jeho bydliště se zúčastnili jen jeho synové, G. F., které se se svými obavami svěřil, a dále štáb, je zřejmé, že jeho obavy musely vycházet z toho, že trestní řízení bude iniciováno ze strany štábu či některého z jeho členů. Jiný závěr nelze přijmout také s ohledem na skutečnost, že se evidentně obával zásahu proti jeho osobě ze strany policejního orgánu již v průběhu natáčení (viz výpověď G. F., M. K., tehdy nezl. J. K., ale zejména O. K., který popsal, že mu S. K. do telefonu sdělil, že se natáčení pořadu vyhrotilo a že si pro něj jede GIBS). Jak vyplývá i z dopisu S. K. zanechaného na rozloučenou, obava z trestního řízení stála za jeho rozhodnutím tragicky si vzít život (viz č.l. 266 – 288).

25. Podle obžaloby S. K. tuto obavu pojal v důsledku jednání obžalovaného, který měl vůči jeho osobě využít tvrzení o tom, že je natočeno, jak uvedl na stranu protistrany rasisticky motivované výroky, což povede k jeho trestnímu stíhání a zatčení. Sám S. K. v dopise na rozloučenou žádnou konkrétní osobu neoznačil, vycházeno je proto zejména ze svědeckých výpovědí G. F., M. K., potažmo (tehdy nezl.) J. K., kteří se S. K. komunikovali ve dnech před jeho úmrtím. Odvolací soud se v rámci svého hodnocení výpovědí svědků této otázce explicitně nevěnoval. V obecné rovině nicméně na adresu nalézacího soudu uvedl, že jeho odůvodnění je vnitřně rozporné, spekulativní, neboť nalézací soud činí závěry, pro které nemá podklady, přičemž zejména bylo pochybeno při hodnocení výpovědi svědků G. F., M. K. a D. K., kdy tyto výpovědi (jakožto i výpověď J. K.) jsou ve svém celku souladné. Zároveň bylo nalézacímu soudu vytknuto, že odkazované výpovědi hodnotí výlučně ve prospěch obhajoby. Z uvedeného, jakož i s přihlédnutím ke způsobu rozhodnutí odvolacího soudu, podle názoru nalézacího soudu vyplývá, že uvedené výpovědi je třeba hodnotit jako výpovědi, kterými je obžalovaný usvědčován.

26. Je tedy nutno poukázat na tu skutečnost, že **G. F.** v přípravném řízení zejména uvedla, že byl S. K. v závěru natáčení napjatý, bál se, že ho v přímém přenosu obviní za rasismus a zavřou, že k tomu natáčení spěje (č.l. 161, 164); ze vzteku do kamery řekl, že je rasista (č.l. 163 verte). Myslí si, že když režisér bával S. K. bokem, vyvíjel na něj tlak, S. K. pak z toho byl špatný (č.l. 171). Otázku o

ukončení natáčení a pokutě dal S. K. režisérům, režisér mu řekl, že může dostat pokutu až 1 000 000 Kč (č.l. 163). V hlavním líčení pak zejména vypověděla, že se jí S. K. poslední den svěřil, že se bojí, že řekl něco proti její rase a bude obviněný z rasismu (č.l. 619), že ho pan B. vydírá, aby dokončil natáčení a vyhrožoval mu, aby něco řekl na kameru; režisér mu také měl říct, že v případě ukončení natáčení by to stálo 1 000 000 nebo 1 500 000 Kč na pokutě (č.l. 619 verte). Pan K. na tom byl psychicky špatně, režisér se ptal, co se s ním děje, ale neřekla mu to (č.l. 620), ještě večer, než šel spát, jí naposledy řekl, že nabízel panu B. 1 500 000 Kč, aby záznam smazal, byl si jistý, že režisér na něj něco nahlásí na policii (č.l. 620 verte, 623). **Michal K.** v přípravném řízení v tomto směru pak zejména uvedl, že otec byl poslední den natáčení rozhozený, zdrcený, Gréta jim řekla, že jim potřebují říct, co jim říkal režisér, a sice že obviní tátu za rasismus kvůli natáčení; táta říkal, že půjde sedět a že ho cestou na dálnici vezme zásahovka, dával si za vinu, co to vlastně řekl, nedokázal snést pomyšlení na ztrapnění před celým národem, kdyby se odvysílalo, jak ho zpacifikuje GIBS (č.l. 97, 97 verte, 98 verte, 100 verte). Druhý nebo třetí den chtěl otec natáčení skončit, ale režisér mu řekl, že by musel zaplatit 1 000 000 Kč pokuty, slyšel to od táty (č.l. 100, 101 verte). Že tátovi hrozí vězení nebo sankce od režiséra neslyšel, tuto informaci měl od otce (č.l. 103). V hlavním líčení pak zejména k věci vypověděl, že režisér na otce pořád vyvíjel tlak, když chtěl natáčení ukončit, bylo mu vyhrožováno, protože by musel zaplatit pokutu 1 000 000 Kč; nejhorší byly poslední dny, poslední den byl otec mimo, zmatený, řekli jim s Grétou, že při cestě na závěrečné setkání otce zastaví GIBS, vyhodí ho z práce a půjde do vězení (č.l. 624 verte). **Dagmar K.** v hlavním líčení zejména v tomto směru uvedla, že jí syn Michal řekl, že režisér pořád vyhrožoval otci, nedovolili mu ukončit natáčení, že jinak si pro něj GIBS přijede na dálnici; manžel měl také Michalovi říct, že si myslí, že na sebe udělal trestný čin ohledně rasismu (č.l. 629). Režisér určitě jejímu manželovi vyhrožoval tím, že ho udá, protože je policista, takže nemůže být rasista, o udání řekl Michalovi táta, syn J. také říkal, že měl otci vyhrožovat režisér ohledně trestného činu, že je rasista; měl mu říkat, že má důkazy, že to má natočené (č.l. 629). Michal jí také řekl, že otec chtěl natáčení ukončit, nepovolili mu to, řešili sankci 1 000 000 Kč (č.l. 630). **J. K.** pak v přípravném řízení zejména ve vztahu k uvedenému vypověděl, že v poslední den natáčení večer jim Gréta s Michalem říkala, že tátovi říkali, že na něj chtějí podat trestní oznámení, že je rasista, táta mu říkal, že si tím zkazil život (č.l. 146 verte, 153). Gréta říkala, že ho chtějí nahlásit na policajty, že jak si ho bral režisér bokem, tak asi řekl něco rasistického (č.l. 147 verte). Štáb měl zavolat policii, aby si ho vyzvedli při výměně (č.l. 147 verte), Gréta zmiňovala, že tátu policie zatkne (č.l. 151). Režisér tátu otázkami pořád tlačil, aby z toho otec vyšel jako rasista (č.l. 149). Taky ví o tom, že třetí nebo čtvrtý den chtěl táta natáčení ukončit, oni mu řekli, že by měl pokutu 1 000 000 Kč (č.l. 147). Ve věci byli slyšeni i svědci – členové štábu, **T. K.** a **T. K.**, kteří fakticky podporovali verzi obhajoby, nicméně rozhovorům mezi obžalovaným a S. K. podle všeho přítomni nebyli. I s ohledem na usvědčující povahu výpovědí zejm. G. F., M. K. a J. K. tak nebylo na místě těmto výpovědím přiznat širší relevanci.

27. S ohledem na výše uvedené má nalézací soud za to, že je nutno přijmout následující závěr. V řízení bylo prokázáno, že S. K. výše popsanou obavu z trestního stíhání pro rasový trestný čin, potažmo jeho zadržení GIBSem, pojal v důsledku jednání obžalovaného. Uvedené jednání spočívalo v hrozbě iniciování trestního stíhání a zatčení, k čemuž měl obžalovaný využít tvrzení o tom, že má natočeno pronesení rasových výroků S. K. Současně bylo v řízení prokázáno, že S. K. chtěl natáčení předčasně ukončit, kdy obžalovaný mu v tomto směru hrozil, že bude muset uhradit pokutu až ve výši 1 000 000 Kč. Uvedené se (byť v různých obměnách) objevuje ve výpovědích svědků G. F., M. K., J. K., kteří popisovali propad nálady S. K. po rozhovorech s režisérem, zejména v závěru natáčení, kdy S. K. se bál v důsledku pronesených domněle rasistických výroků ztráty zaměstnání, trestního stíhání, zatčení ze strany GIBS, i nutnosti zaplatit vysokou pokutu. Tyto obavy u poškozeného vznikly na základě nátlaku režiséra, který uvedeným poškozenému

hrozil a zároveň ho nutil, aby natáčení dokončil. Podpůrně lze v tomto směru odkázat i na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, z něhož zejména vyplývá, že v souvislosti s natáčením se u S. K. rozvinula akutní reakce na stres, po počáteční anticipační tenzi byl psychicky uvolněný, po rozhovorech s režisérem a štábem se u něj však začaly objevovat pocity strachu, že bude obviněn z rasismu a přijde o zaměstnání, poslední den natáčení je pak více skleslý (č.l. 879 – 880). Před předmětnou událostí se S. K. jevil jako psychicky odolný jedinec, psychický propad je proto možno dát do souvislosti s vedením natáčení směrem akcentující krizové, konfliktní situace, které však ve svém důsledku nedostatečně vyhodnotilo závažná rizika vyplývající z nátlakového jednání; na celé situaci se kromě možného úpadku morálního kreditu velmi pravděpodobně uplatnila i ruinační představa ekonomického poškození vlastní rodiny (č.l. 880 – 881).

28. Oproti obžalobě nicméně soud skutkovou větu dílčím způsobem upravil, když podle popisu skutku v obžalobě měla hrozba trestním stíháním fakticky sloužit jako prostředek k donucení poukazování na rozdílný životní styl rodin, což podle názoru soudu nedává rozumný smysl. Pokud jde o časové a místní zařazení skutku, skutečnost, že se S. K. následně pokoušel dát výpověď u policejního sboru a poté na daném místě a v daném čase spáchal sebevraždu, lze odkázat zejména na protokol o ohledání místa činu (č.l. 56-59), smlouvy o účasti v projektu (č.l. 133 - 144, 184 - 186, 261 - 263, 309 - 311), výpověď O. K., pitevní protokol (č.l. 271 - 290) a další.

29. Nutno tedy uzavřít, že obžalovaný svým jednáním naplnil zákonné znaky přečinu vydírání podle § 175 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť jiného (S. K.) pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal. Pohrůžka jiné těžké újmy může podle judikatury spočívat v hrozbě způsobení závažné majetkové újmy, vážné újmy na právech, na cti či dobré pověsti, může směřovat ke ztrátě zaměstnání a podobně; musí se taky jako těžká újma objektivně jevit a napadený ji musí také jako těžkou újmu objektivně pociťovat. Musí jít o jednání neoprávněné, přičemž za oprávněné nelze označit jednání, jestli by bylo použito sice prostředku dovoleného, nikoli však dovoleného ve vztahu k účelu sledovanému. Tak je tomu i v případě hrozby trestního stíhání, byť by bylo podání trestního oznámení důvodné, pokud je takové jednání prostředkem k vynucení toho, aby poškozená osoba něco konala, opomenula nebo strpěla (Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, komentář, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 175). V projednávané věci je třeba tyto podmínky považovat za naplněné, když hrozbu trestním stíháním, popř. zatčením, jakož i majetkovou sankcí je nutno ve světle výše uvedených kritérií považovat za jinou těžkou újmu a je zjevné, že S. K. ji jako těžkou újmu pociťoval, což vyplývá zejména ze svědeckých výpovědí, ale i znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie. Pohrůžka jiné těžké újmy směřovala k tomu, aby S. K. něco konal, a sice primárně neukončoval natáčení pořadu a aktivně v natáčení pokračoval.

30. Pokud jde o další možnou kvalifikaci navrhovanou státním zástupcem, a sice trestný čin útisku (§ 177 trestního zákoníku), dopustí se jej ten, kdo jiného nutí, zneužívaje jeho tísně nebo závislosti, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Jde o méně intenzivní zásah do svobodného rozhodování, nežli je tomu u vydírání. Trestný čin útisku vychází ze situace, kdy osoba v důsledku nepříznivých okolností disponuje omezeným prostorem k rozhodování, čehož pachatel využívá k tomu, aby ji nutil něco konat, opominout nebo strpět (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 4 Tdo 32/2016). V případě tohoto trestného činu tedy pachatel neužije vůči poškozenému pohrůžky jiné těžké újmy, ale omezuje se na zneužití něčí tísně nebo závislosti. Forma donucení je tedy jiná, a pokud se má za prokázáno užití pohrůžky jiné těžké újmy, není právní kvalifikace útisku na místě. Pokud pak státní zástupce dával ke zvážení další možnou právní kvalifikaci v podobě trestného činu nebezpečného vyhrožování (§ 353 trestního zákoníku), pak tato kvalifikace by byla na místě, pokud sice pachatel používá pohrůžku mj. jinou těžkou újmou, ale nesnaží se tím poškozenou osobu k něčemu nutit. V neposlední řadě je třeba přisvědčit námitce obhajoby v tom,

že pokud by bylo na místě daný skutek kvalifikovat jako přečin útisku či nebezpečného vyhrožování, s ohledem na trestní sazbu těchto přečinů v základní skutkové podstatě by byla trestní odpovědnost za jejich spáchání již promlčena (viz § 34 odstavec 1 písmeno e) ve spojení s § 34 odstavec 4 písmeno a) trestního zákoníku).

31. Z povahy věci měl soud za to, že trestný čin byl spáchán v úmyslu přímém (§ 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku). O použití zásady subsidiarity trestní represe (§ 12 odstavec 2 trestního zákoníku) soud neuvažoval, neboť zde neshledal výjimečné okolnosti, které by podstatně snižovaly závažnost projednávané trestné činnosti natolik, že by postačovalo uplatnění odpovědnosti obžalovaného podle jiného právního předpisu. Závažnost trestné činnosti je naopak zvyšována okolnostmi popsanými níže v rámci odůvodnění výroku o trestu.

32. Vzhledem k úmrtí poškozeného S. K. považuje soud za vhodné stručně se vyjádřit i ke způsobení smrti jako těžšímu následku vydírání podle § 175 odstavec 4 trestního zákoníku. Podle § 17 písmeno a) trestního zákoníku platí, že k okolnosti, která podmiňuje použití trestní sazby, se přihlédne, jde-li o těžší následek, i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, vyjímaje případy, že trestní zákoník vyžaduje i zde zavinění úmyslné. Způsobení smrti v případě vydírání podle § 175 odstavec 4 trestního zákoníku tak vyžaduje, aby byla smrt způsobena z nedbalosti. O nedbalostní zavinění se pak jedná, jestliže pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí (§ 16 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, tzv. vědomá nedbalost), anebo nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 16 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, tzv. nevědomá nedbalost). Měřítkem nedbalosti je zachování určité míry opatrnosti; nedbalostně jedná ten, kdo nedodržuje míru opatrnosti, ke které je povinen a je také schopen ji dodržovat. V projednávané věci je třeba vzít v úvahu, že poškozený S. K. byl dlouholetý příslušník PČR, nadto zařazený ke speciální pořádkové jednotce v Praze (tzv. těžkooděnci), je všeobecně známo, že policisté skládají psychotesty i fyzické testy a musejí ve své práci prokazovat silnou psychickou odolnost; tím spíše, pokud působí u pořádkové jednotky, organizované a vycvičené k zásahu při mimořádných událostech. Je přitom zřejmé, že obžalovaný byl s těmito skutečnostmi obeznámen. Odchod ze života, který zvolil S. K., je přitom krok, který je zcela mimořádný a vybočuje dramaticky z běžného chování. Je také nutno poukázat na skutečnost, že ani podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, nebylo možno v zaznamenaném chování S. K. spatřovat žádné známky suicidálních ideací či tendencí (č.l. 880). Ani nikdo ze svědků neuvedl nic, na základě čeho by bylo možné se domnívat, že S. K. sebevraždu plánoval nebo zvažoval. S ohledem na výše uvedené tak má soud za to, že o vědomou nedbalost se ze strany obžalovaného jednat nemohlo, neboť vědomá nedbalost je budována na vědomí možnosti následku, tedy schopnosti pachatele rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro zájem chráněný trestním zákoníkem (viz Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, komentář, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 16). Pokud jde o nedbalost nevědomou, s ohledem zejména na skutečnost, že sebevražda S. K. představuje extrémní vybočení z běžného chování a obžalovaný neměl vzhledem ke shora uvedeným okolnostem žádný rozumný důvod domnívat se, že ji S. K. spáchá, nelze podle názoru soudu dovodit, že obžalovaný vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že k takovémuto následku může dojít. Na okraj soud podotýká, že ani státní zastupitelství netvrdilo, že spáchání sebevraždy S. K. je zahrnuto zaviněním obžalovaného, kdy v opačném případě by se muselo jednat o zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odstavec 4 trestního zákoníku, k jehož projednání by byl věcně příslušný s ohledem na trestní sazbu 8 – 16 let krajský soud.

Odůvodnění výroku o trestu

33. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že dosud nebyl trestán (viz opis z evidence Rejstříku trestů na č.l. 938), ani projednáván pro přestupek (viz opis z evidence přestupků na č.l. 940), jedná se fakticky o bezúhonnou osobu. Obžalovanému tak polehčuje, že před spácháním trestního činu vedl řádný život (§ 41 písmeno p) trestního zákoníku). Naopak mu přitěžovalo, že spáchal trestný čin využívaje tísně poškozeného (§ 42 písmeno d) trestního zákoníku), kdy za tíseň v tomto smyslu je třeba považovat mimořádně tíživou situaci poškozeného, kdy může dojít v důsledku vzniklé situace k ohrožení společenského postavení nebo majetkových poměrů poškozené osoby, jako tomu bylo v projednávané věci, kdy poškozený se nacházel během natáčení ve zranitelné pozici, neměl možnost komunikovat s manželkou, byl přesvědčen, že možnost iniciovat trestní stíhání proti jeho osobě svědčí osobě režiséra. Jelikož obžalovaný nebyl shledán vinným trestným činem útisku, u něhož je zneužití tísně zákonným znakem skutkové podstaty, má soud za to, že lze k této okolnosti přihlédnout jako k okolnosti přitěžující (viz § 39 odstavec 5 trestního zákoníku). Obžalovaný zároveň ke spáchání trestného činu zneužil svého zaměstnání a funkce (§ 42 písmeno f) trestního zákoníku), neboť se dopustil trestné činnosti při výkonu svého povolání režiséra.

34. Pokud jde o druh trestu, soud má za to, že pro uložení trestu odnětí svobody v nepodmíněné formě nejsou zákonné podmínky, ostatně ze strany státního zastupitelství ani nebyl takovýto trest navrhován. V projednávané věci se jedná o trestný čin se sazbou 6 měsíců až 4 roky, kdy u trestných činů, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje pět let, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život (§ 55 odstavec 2 trestního zákoníku, viz také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2025, sp. zn. 6 Tdo 16/2025, bod 25.). O takovýto případ se v projednávané věci nejedná, soudu nebyly známy žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by obžalovaný k obdobnému jednání inklinoval s výjimkou projednávané věci, dosud nebyl nikdy trestán. Soud vzal také v úvahu dobu téměř pěti let, která již uplynula od trestného činu (§ 39 odstavec 3 trestního zákoníku), přičemž obžalovaný na této době nemá podíl, naopak souhlasil s přečtením podstatného obsahu o protokolech o předchozích hlavních líčeních, v situaci, kdy již od posledního hlavního líčení uplynula delší doba. Na druhou stranu nelze odhlédnout od převažujících přitěžujících okolností (viz shora) i od celkové závažnosti trestné činnosti, kterou je nutno vnímat jako vysokou s ohledem na dané okolnosti, zejména zneužití natáčení televizního pořadu, použití rasového motivu a povahu hrozby uplatněné vůči poškozenému.

35. Z těchto důvodů považoval soud za odpovídající uložení jednak peněžitého trestu, když nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by bránily jeho dobytnosti (§ 68 odstavec 6 trestního zákoníku) a zároveň trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem. Výměru peněžitého trestu 100 000 Kč soud volil jednak s přihlédnutím k majetkovým poměrům obžalovaného (č.l. 69), jednak s ohledem na povahu a závažnost trestného činu (§ 68 odstavec 3 trestního zákoníku), danou shora uvedenými okolnostmi. Trest odnětí svobody ukládal soud ve výměře 20 měsíců, přičemž výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovaný není osobou, u níž by vyvstávala potřeba jej po delší dobu sledovat, nicméně při výměře trestu odnětí svobody i zkušební doby musel soud zohlednit shora rozvedené okolnosti, přičemž zkušební doba nesmí být kratší než délka podmíněně odloženého trestu odnětí svobody (§ 82 odstavec 2 trestního zákoníku).

Odůvodnění výroků o náhradě škody/ nemajetkové újmy

36. K trestnímu řízení se připojili Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR s nárokem na náhradu škody ve výši 4 884 Kč, představující náklady na hrazené služby vykonané vůči zemřelému panu S. K. (č.l. 547 – 548), a dále D. K., M. K. a J. K., každý s náhradou nemajetkové újmy jako jednorázovým odškodněním pozůstalé manželky, resp. synů, za smrt manžela (otce) S. K.; D. K. požadovala částku 1 000 000 Kč a synové každý 1 500 000 Kč.

37. K vzneseným nárokům lze v prvé řadě v obecné rovině uvést, že vznik škody (potažmo nemajetkové újmy) musí být v příčinné souvislosti se skutkem, pro který je pachatel stíhán (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 1967, sp. zn. 3 Tz 19/67). Tvrzení a prokázání rozhodných okolností ohledně tvrzené náhrady škody či nemajetkové újmy náleží poškozeným, které v tomto ohledu tíží důkazní břemeno (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015; usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 721/20). Poškozený zároveň musí mj. vymezit, z jakého důvodu nárok uplatňuje, tj. skutkové vylíčení objasňující důvodnost uplatňovaného nároku (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019). Ve vztahu k náhradě nemajetkové újmy je pak nutno vymezit, který konkrétní druh nároku z celkového okruhu nároků, spadajících pod náhradu nemajetkové újmy, je požadován. Uvedené nicméně neznamená, že by poškozený musel odkázat na konkrétní zákonné ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019).

38. V projednávané věci došlo k situaci, kdy poškozený S. K. spáchal sebevraždu, tato skutečnost se také od počátku objevovala v popisu skutku v průběhu trestního řízení (usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba). Zároveň však orgány činné v trestním řízení v žádný moment nekladly obžalovanému z trestněprávního hlediska úmrtí poškozeného za vinu, což se projevilo mj. v tom, že byl nejprve stíhán a poté i obžalován pouze pro přečin vydírání podle § 175 odstavec 1 trestního zákoníku, tj. nikoli pro zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odstavec 4 trestního zákoníku nebo jiný trestný čin, jehož následkem je smrt člověka. Z výše podrobně rozvedených důvodů soud uvedenému posouzení přisvědčil.

39. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že vzhledem k povaze uplatněných nároků a rozsahu jednání, pro něž byl obžalovaný uznán vinným, je na místě odkázat zdravotní pojišťovnu, která požadovala náhradu nákladů na hrazené služby vykonané vůči již v té době zemřelému S. K., na řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud jde o poškozené D. K., M. K. a J. K., soud zvažoval posouzení jejich nároků ve světle § 2971 občanského zákoníku, který za určitých okolností přiznává nárok na nemajetkovou újmu ve prospěch tzv. sekundárních obětí a umožňuje odčinění nemajetkové újmy u osob blízkých přímé oběti i v případech trestné činnosti typu loupeže, únosu, vydírání, pohlavního zneužití apod. (viz Púry, F. – Vojtek, P.: Nároky poškozeného v adhezním řízení, Praha: C. H. Beck 2024, str. 61 - 62). S ohledem na vymezení nároku ze strany tehdejšího zmocněnce, jakožto jednorázového odškodnění pozůstalých v důsledku tvrzené příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a sebevraždou S. K. (č.l. 564-565), má soud vzhledem k výše rozvedeným principům týkající se uplatnění nároku poškozených osob v trestním řízení za to, že o takovémto nároku není za současné situace možno v trestním řízení kladně rozhodnout. V neposlední řadě bylo vzato v úvahu, že v souvislosti s určením subjektu odpovědného k náhradě škody/nemajetkové újmy by bylo třeba blíže posuzovat (smluvní) vztah mezi obžalovaným a TV Nova z hlediska § 2914 občanského zákoníku a zabývat se konstrukcí tzv. excesu. Bylo tedy na místě poškozené odkázat ve smyslu § 229 odstavec 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení k Okresnímu soudu v Opavě, když o odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ostravě. Rozsudek může napadnout odvoláním státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvolání je možno podat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí. Odvolání musí být v uvedené

lhůtě též odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Byl-li obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, má poškozený, kterému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Právo odvolání nenáleží tomu, kdo se jej po vyhlášení rozhodnutí výslovně vzdal.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, v platném znění, a to na základě žádosti jím podané u Ministerstva spravedlnosti do 60 dnů

- od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok [§ 2 odstavec 4 písmeno a), c), d) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavec 1 tohoto zákona],

- od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým byl oprávněné osobě přiznán její majetkový nárok [§ 2 odstavec 4 písmeno b) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavec 1 tohoto zákona], jinak právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Opava 2. 4. 2025

Libor Havelka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Semanová.